

Το ένα επικό τραγούδι μιλούσε για το καταραμένο περιδέραιο της Αρμονίας που έφερνε δυστυχία σε όποιον το κατείχε (κι επεκτεινόταν και στον πέπλο της). Είναι αρχαιότερο από το τραγούδι για το χρυσάφι των Νιμπελούγκεν (των νάνων της μυθολογίας των Γερμανών), που έφερνε δυστυχία σ' εκείνους στον οποίον την κατοχή βρισκόταν, χωρίς να σημαίνει ότι το ένα έχει υπόψη του το άλλο. Στον μύθο εκείνον βασίστηκε η τετραλογία του Ρίχαρντ Βάγκνερ «Το δαχτυλίδι των Νιμπελούγκεν» (Το χρυσάφι του Ρήνου, Βαλκυρία, Ζίγκφριντ, Το λυκόφως των θεών). Και η κατάρα του περιδέραιου έμελλε να καταστρέψει πολλούς ακόμα.

Το άλλο επικό τραγούδι περιέγραφε τα κατορθώματα του Άδραστου, περιλαμβάνοντας την εκστρατεία των Επτά, και συνέχιζε με τον γιο του, Αιγιαλέα, και τους Επιγόνους.

Το τρίτο επικό τραγούδι υμνούσε τον Αμφιάραο και τα έργα του και είχε ως συνέχειά του την «Αλκμεωνίδα», το τραγούδι για τις περιπέτειες, τα κατορθώματα και τα παθήματα του, γιου του Αμφιάραου, Αλκμέωνα.

Κάποια χρονική στιγμή, τα τρία τραγούδια συγχωνεύτηκαν σε ένα. Προέκυψε όμως καίριο πρόβλημα: Ποιος από τους δυο, ο Αιγιαλέας ή ο Αλκμέωνας, ήταν αρχηγός στην εκστρατεία των Επιγόνων; Αφού ο Αιγιαλέας, ως γιος του Άδραστου, ήταν βασιλιάς στο Άργος, αυτός έπρεπε να είναι αρχηγός, επέμενε η μια άποψη. Αφού χωρίς τον Αλκμέωνα η Θήβα δεν ήταν δυνατόν να παρθεί, αυτός ήταν ο αρχηγός αντέλεγε η άλλη άποψη. Ο Αλκμέωνας δίσταζε ακόμα και να μετάσχει στην εκστρατεία, αντέτεινε η πρώτη άποψη: Πώς οι άλλοι θα τον δέχονταν ως αρχηγό; Ο Αιγιαλέας δεν ήταν βασιλιάς, αφού ζούσε ο Άδραστος κι ακολούθησε το στράτευμα, αλλά μετείχε στην εκστρατεία ως γιος του, απαντούσαν οι υπέρμαχοι της δεύτερης άποψης: Το έπος τον ήθελε να σκοτώνεται, ενώ του Αλκμέωνα τα κατορθώματα υμνήθηκαν, επειδή ακριβώς ήταν ο αρχηγός κι ο πορθητής της Θήβας.

Όλα αυτά απλά απηχούν τους δυναστικούς αγώνες στο Άργος, αποφαίνεται η σύγχρονη έρευνα. Άλλωστε, από τον 2^ο π.Χ. αιώνα, ο Απολλόδωρος (III 80 κ.ε.) ξεκαθάρισε το τοπίο: Το μαντείο «τους έδωσε χρησμό ότι θα νικήσουν αν έχουν αρχηγό τον Αλκμέωνα». Κι ο Αλκμέωνας «αν και δεν ήθελε να γίνει αρχηγός του στρατού πριν να τιμωρήσει την μητέρα του, όμως εξεστράτευσε». Με αυτά, ο Απολλόδωρος τοποθέτησε και χρονικά τα γεγονότα: Πρώτα έγινε η επιχείρηση με τον Διομήδη στην Καλυδώνα, μετά η εκστρατεία στην Θήβα, έπειτα η τιμωρία της Εριφύλης. Δεν είναι αυτή η σειρά αλλά, όπως και εδώ, βόλευε.

(τελευταία επεξεργασία, 14 Δεκεμβρίου 2021)